

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Calvinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

Cap. 7.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

CAP. VII.

6. *Servituti eos subijcient, & malè tractabunt annis 400.*

OMNES hoc loco horum temporum hæretici, & ipse post alios Beza, Rabbinorum potiùs calculo quàm aperta Scripturæ subscribunt, circa annorum numerum quibus filij Israel in Ægypto versabantur. Solis enim 210. annis ibi eos versatos fuisse volunt, annos verò 400. ut hîc loquitur Stephanus, à nato Isaac computatos esse. Sed disertissimè Scriptura contradicit, non solum hoc loco (dicente Stephano, *Servituti eos subijcient, & malè tractabunt annis 400.* sed & eo in loco ubi prima prædictio huius longinquæ peregrinationis facta est, dicente Deo ad Abrahami: *Scito prænoscentis quod pere-* Genes. 15
grinum futurum eris: semen tuum in terra non sua, & subijcient eos servituti, & affligent 400. annis: perunt autè gentem, cui servituri sunt, ego iudicabo. Quod de sola gente Ægyptiorum intelligi potest. Rursum alio in loco dicitur clarissimis verbis: *Habitatio filiorum Israel, qua manserunt in Ægypto, fuit 430. annorum.* Exod. 12 Vbi 30. adijciuntur, quia aliæ Scripturæ, more solito, hos impares & fractos numeros prætermiserunt. Accedit Pauli testimonium hoc eodem in libro: *Distribuit eis terram Chanaan.* Act. 13.

E. 2

quasi

quasi post 450. annos. Nam ab ipso exitu de
 Ægypto, vsque ad distributionem terre
 Chanaan sub Iosue, quasi 50. anni fluxe-
 runt. Vnus alius Pauli locus negligentius
 inspectus contra tam multa perspicua &
 euidentia loca refractarijs hominibus erro-
 ris causam dedit. *Testamentum confirmatum à*
 Galat. 3. *Deo (ait Paulus) scilicet Abrahamæ, quòd in se-*
mine eius benedicerentur Gentes, quæ post
 430. annos facta est lex (scilicet in deserto per
 Moysen) *irritum non facit.* Quòd ait Paulus
 legem post 430. annos factam, non ita di-
 cit vt illi 430. anni ab ipsa promissione
 Abrahamæ facta computétur, sed Moysis ver-
 ba Exod. 12. ad verbum vsurpat; nec aliter
 intelligendum est, quàm ipse Moyses clarif-
 simis verbis suprà citatis expressit. Rabbinii
 cæci & superbi non putabant ex honore
 maiorum suorum fuisse quòd totis 400.
 annis in Ægypto seruirent. Ita apertam
 Scripturam contaminarunt: nec aduerte-
 runt fieri non potuisse absque ingenti mira-
 culo vt 210. annorum spatio 72. homines
 qui in Ægyptum descenderunt, sic multi-
 plicarentur, vt ex illis sexcenta millia homi-
 num armatorum, præter innumerabilem
 aliorum multitudinem, inuenirentur quum
 Ægyptum exirent. Sanè illa 4. loca Genes.
 15. Exod. 12. Act. 7. & 13. ad nullum aliud
 tempus referri possunt, quàm ad ipsam ha-
 bitationem & afflictionem Ægyptiacam.

22. *Eruditus est Moyses in omni sapientia Ægyptiorum.*

ARripit hinc Calvinus, & veluti ex aqua ignem, sic ex sapientia Ægyptiorum (quam mysticam Theologiam interpretatur) ceremonias Catholicas, & earum mysticas intelligentias, carpendi occasionem elicit. *Habebat, inquit, Ægyptij mysticam Theologiam, quæ stultis & deliris commentis & prodigijs abominationibus colorem induceret, ac si probare vellent non absque ratione se insanire: quemadmodum Papista cum histrionice in sua Missa & alijs insulsis ritibus ludat, mysteria tamè comminiscuntur, ut persuadeant nihil illuc esse nisi diuinum.* Quis verò à sapientia Ægyptiorum huiusmodi aliquam comparationem aut collectionem expectasset? An hoc fortasse sublimè est Caluini acumen, qui ex latentibus principijs altas conclusiones eruere valeret; aut fortè insignis & inueterata malitia, qui, ut Catholicam Ecclesiam quoquo modo traducat, etiam ex pumice aquam, vel (ut ipse alibi loquitur) ex aqua ignem haurire contendit? Sane acumen hic nullum est, sed summa stoliditas; sensus & ingenium nullum, sed libido & audacia. Restat ut malevolentia suæ genio indulserit. An acumen illud est, ex re per se laudabili, aut certè huiusmodi, quod an vituperio dignum sit, incertum habetur, aliud inferre quod tuo iudicio

dicio summo vituperio & contumelia dignum est. Comparatio omnis maxime odiosa inter illa esse debet quæ non solum eiusdem sunt generis, sed quæ ita sunt affinia, ut eiusdem esse generis palam constet. Alioquin non nisi cauillatorè insulsum omnis comparatio odiosa, & ad reprehensionem instituta, manifestè redarguit. Atqui sapientia ista Ægyptiorum res planè laudabilis erat, cuius videl. nomine S. Stephanus Mo-

Calvine
i. 11. 10
2. 11. 11.

laudare voluit. Qua de re ipsum nunc Caluinum audiemus, ut suam ipse penitus insulam comparationem intelligat. *Hoc quidem (inquit) quod institutus fuit Moyses in omni sapientia Ægyptiorum, tanquam excellentia partem in laude ponit Lucas. Cur igitur, Calvine, quod in excellentia laude ponit Lucas, tu de superstitiosis cultibus, imò (ut tuis verbis loquar) de deliris commentis, & prodigiosis abominacionibus eum loqui contendis? Quæ isthæc tua cum teipso tam insana repugnantia? Atqui (inquies) quod hîc dixi, paucis interiectis mitigavi. Audiamus id quale sit: *Quod diximus honoris causa Lucam hîc de Ægyptiorum doctrina loqui, non ita accipiendum est, quasi nihil in ea vitiosum fuerit. Quum Astrologia mirabile Dei opificium non modò in stellarum positu & tam bene distincta varietate, sed etiam in motu, vi, & arcanis officijs consideret, scientia est utilis ac merito laudanda. In hac multum studij posuerunt Ægyptij: sed non contenti simplici naturæ ordine, in multis etiam**

tis etiam stultis & ineptis speculationibus vagari
 sunt, quemadmodum Chaldei. Esto: sit hoc to-
 tum verum. Quid hoc ad Moysen, aut ad
 veram illam ac solidam sapientiam Ægy-
 ptiorum, cuius nomine Moyses laudatur?
 His (inquit) superstitionibus imbutus fuerit Moy-
 ses, nec ne, incertum est. Itane verò Caluine? tu
 id in dubio ponis, quod ab omni dubio exi-
 mit S. Stephanus? Eruditus (inquit) Moses est
 in omni sapientia Ægyptiorum. Tu contra: Im-
 butus fortè erat superstitionibus Ægyptio-
 rum. Nonne bellus interpretes Calvinus est?
 Simpliciter Mosen laudat Stephanus: at il-
 lud in vituperij suspicionem vocare vult
 Calvinus. Quidni ergo, quando addit Ste-
 phanus, *Erat potens in verbis & operibus suis,*
 addis tu quoque Caluine, *Erat fortè impro-
 bus, superbus, & crudelis in verbis & operi-
 bus suis?* quia in aula Pharaonis, in qua edu-
 catus fuit, non secus talia vitia regnasse me-
 ritò suspicari possumus, quàm in sapientia
 Ægyptiorum stultas & ineptas speculatio-
 nes admixtas fuisse tu suspicaris. Ita ratio à
 Caluino inuenta est qua quoslibet in Scri-
 pturis laudatos in vituperium & contem-
 ptum pertrahere liceat. Atqui non in super-
 stitionibus, si quæ erant, sed in sapientia Ægy-
 ptiorum eruditum fuisse Mosen Scriptura dicit,
 Quod illa ergo dicit, tenemus & credimus:
 quod suis suspicionibus ad denigrandū san-
 ctum Moysen colligit Calvinus, explodi-
 mus &

Calvinus
 B. Step-
 hano con-
 tradicit.

mus & execramur. Tandem & illud repe-
 timus, quod nuper diximus, cōparationem
 odiosam, qualis ista Caluini est, ex certa &
 euiden i paritate, non ex incerta, colligen-
 dam esse. Nunc verò vrachuc alio nomine
 quam insulsa, addo etiam impia; hæc Calui-
 ni collectio sit, lector intelligat: age, demus
 ei in hac sapientia Ægyptiorum multas
 etiam admixtas fuisse stultas & impias specula-
 tiones, quas postea delira commenta & prodigio-
 sas abominaciones vocat. Ergone sequitur in
 mysterijs Christianorum, in Missa, & alijs
 ritibus, huiusmodi delira commēta & pro-
 digiosas abominaciones contineri? An ista
 consequentia vllam probabilitatem habet?
 Age ergo. *Diabolus* (vt verbis Tertulliani
 vtar) *res Sacramentorum in idolorum mysterijs*
amulatur. Tingit & ipse quosdam, & tunc creden-
tes & fideles suos. Signat in frontibus milites suos.
Celebrat panis oblationem. Habet & virgines, ha-
bet & continentes. Denique in Romanis illis sacer-
dotalibus officijs, insignibus, & privilegijs, morosita-
tem Iudææ imitatus est. Hæc ille. An verò
 propterea cum Caluino baptismum ipsum
 ac cœnam Domini prodigiosas esse abomi-
 nationes & delira commenta dicemus, quia
 talia cæca gentilitas amulabatur, sicuti pro-
 pter Ægyptiorum in mystica sua Theolo-
 gia stultas supersticiones, nostrarum quoque
 ceremoniarum mysticas interpretationes
 stultæ superstitionis redarguit? Audiat ergo
 adhuc

In lib. de
 Prescrip-
 tion.

adhuc semel eundem alibi Tertullianum:

Omnia aduersus veritatē de ipsa veritate constructa sunt, operantibus amulationem spiritibus erroris.

In Apo-
loger. c.
47.

Ab ijs adulteria huiusmodi salutaris discipline exorta, ab ijs quadam etiam fabula immixta, qua dissimilitudine fidem infirmarent veritatis. Itaque & ridemur Deum predicantes iudicaturum. Sic enim & Poeta & Philosophi tribunal apud inferos ponunt. Si gehennam comminemur, perinde decacchinamur. Sic enim & Periphlegeton apud mortuos amnis est. Et si Paradisum nominemus, Elysijs campi fidem occupauerunt. Hæc ille. Non est ergo quod Calvinus existimet, ex mystica Ægyptiorum Theologia futili atque inani, Christianorum mysteria, sacrificia, ceremonias, ritus se posse explodere, nisi eadem dementia omnia etiam nobis Sacramēta, Dei quoque iudicium, cælum atque infernum eripere velit. Denique ad maiorem Caluini confusionem, ipsum Calvinum Caluino opponimus, qui sic alibi scribit: *Vnius fidei eiusq̄ confessionis necessitatem quoniam optimus Pater Deus prouideret, certa pietatis exercitia instituit ab initio seruis suis, que postea Satan ad impios & supersticiosos cultus transferendo, multis modis depraua ac corrumpit. Hinc illa Gentilium imitatio- nes in sua sacra, & ceteri degeneres ritus: qui tamen ipsi erroris erant & superstitionis pleni, iudicio tamen ipsi quoque simul erant, non posse in professione religionis homines externis huiusmodi signis carere.* Hæc ille. Debuit igitur etiam in presenti

Calvinus
ex seipso
refutatur.
Institut.
lib. 4. cap.
14. num.
19.

aduertere Calvinus, superstitiones Aegyptiorum in mystica ipsorum Theologia, iudicio potius esse, in veræ religionis cultu mysticas esse externorum rituum intelligentias, quas ut in tam multis alijs æmularur Satan, quàm alicui argumento, explodendas esse has nostras propter illas gentilitias. Sed frequens hoc ac solemne Calvinus est, ex gentilitiarum superstitionum comparatione cultus & ceremonias Christianorum in invidiam vocare, & deridendas exponere: quod idcirco paulò presius vrgere hoc loco volui: nã latius olim cõtra Chemnitium hac de re disputauimus.

In princip. fid.
lib. 12. c.
34.

Breuius tamen quæ in Caluino sequuntur audiemus, ne aliquid consideratione dignum prætermisisse videamur. *Gregarij* (inquit) *Sacerdotes ad illam vsque altitudinem non ascendunt.* Nec *gregarij Ministri* in Ecclesijs Caluianis ad illam D. Caluini altitudinem ascēdunt, ut possint de magnis ipsorum mysterijs, portentosis dogmatibus, & fœdissimis repugnantijs rationem reddere. Satis habent magistrorum suorum dictata repetere. Pergit Calvinus: *Sed qui volunt inter eos haberi magis perspicaces, nullum quantumuis puerilem aut ludicrum ritum omittunt, cui non affingunt spirituale aliquod mysterium: & extat in ea re sarrago quam Rationale diuinorum officiorum vocant.* Ita planè inter Caluistas qui volunt haberi magis perspicaces, puri puri
Euan-

Euangelici, nullū quantumuis horrendum & detestabile Caluini dogma omittunt, quod non aliquo honesto fūco contegant, & tanquam ipsissimam veritatem calitus emissam pertinacissimè tueantur. Extant in hanc rem luculèræ Theodori Bezae præfationes in opuscula Caluini in Iosue & in nouum Testamentum, vbi Caluini sui doctrinam ita per omnia diuinæ veritati consona deprædicat, vt omnia eius scripta sine inanis repurgata defendat, vt eum nusquam in doctrina peccasse, nusquam variè atque imprudenter scripsisse, nusquam ad retractandum quicquam à se dictum adduci potuisse affirmet. Quod postremum vt verum esse concedo, ita reliqua omnia futilissimæ vanitatis & mendacij plena esse, hæc ipsa Antidota nostra luculenter docuerunt, luculentius vsque & vsq; docebunt.

43. *Et suscepistis tabernaculum Moloch, & Sydus Dei vestri Remphā, figuras quas fecistis adorare eas.*

Solent horum temporum hæretici quicquid contra idola in vniuersa Scriptura dicitur, id totum cōtra Diuorū imagines, quas Ecclesia veneratur Catholica, impiè & impudenter detorquere. Hanc impudentem impietatem vel ex hoc capite retūdunt Catholici, quod lōgè aliud sint idola Gentium, quàm imagines Christianorum; quæ
qui con-

Imaginū cultus ab idololatria latissime differt.

qui confundunt, anathemate percutiuntur
in Nicana Synodo 2. Actione 5. & 7. Vo-
cabulorum quoq; proprietatem diuersam,
rerum diuersitate luculentam docere osten-
dunt: quum idololatria τῶν εἰδωλῶν idolorum
cultus sit, *idolum autem nihil esse* Apostolus af-
firmat, quia nullius rei vera representatio
est, sed (vt alibi idolum vocat) *mendacium*.
Imagines autem quas venerantur Catholi-
ci, εἰκῶνες, χαρᾶκτῆρες, ὁμοιώσεις, vocantur, quę
rerum vere existentium similitudines vera
sunt, vt eas definit Gregorius Nazianzenus
Theolog. lib. 4. Hanc Catholicorum di-
stinctionem ex hoc loco conuellere se pos-
se, existimauit Calvinus. *Nomen, inquit, ima-
ginis quod est apud Prophetam, per se nihil vitij si-
gnificat. Nomen etiam τῶν εἰδῶν apud Gręcos in bo-
nam partem accipitur: τῶντοι enim appellantur om-
nes ceremonię quas Deus instituit. Damnat tamen
nominatim Prophe:ta τῶν εἰδῶν, à Iudeis confictos. Cur
istud, nisi quia Deus sub visibili & externa forma
coli non vult? Hęc quidem ille. Sed turpiter
lectorem fallit. Non enim idēo damnantur
Iudæi, quod figuras & τῶν εἰδῶν aliquo mo-
do venerantur, sed partim quod eas ado-
rarent & cultu diuino afficerent (vnde hic
Stephanus, *quas, inquit, fecistis adorare eas*)
partim quod istę figurę & τῶντοι stellas figu-
rarent nulla veneratione dignas, & à qua-
rum cultu cauēdo Moyses Iudæos expressē
in lege pramonuerat. Posteriorē hanc ex-
ceptio-*

2. Cor. 3.

Rom. 1.

Deut. 4.
19.

ceptionem aduertit Calvinus, & ei occurre-
re conatur. Si quis, inquit, excipiat mentionem
hic fieri de syderibus, verum quidem est: sed in hoc
tantum insistendum est, Prophetam, quauis honestum
nomen idolis concedat, vitiosum tamen cultum acri-
ter & seuerè damnare. Quo refutatur inepta & pue-
rilis Papistarum cavillatio: Imagines & statuas quas
adorant, quia negant esse idola, cultum in quo insa-
niunt, εἰκονοδωλείαν esse dicunt, non autem εἰδωλο-
δοουλείαν. Quum sophisticè Deo illudant, nemo com-
muni tantum sensu præditus non videt in talibus
ineptijs plusquam esse ridiculos: quum hic simpliciter
damnentur typi quos sibi ipsi homines fabricant ad
quamlibet adorationem. Hæc ille. Sed Calui-
nus certè non quidem sophisticè, vbi aliqua
probabilitatis specie veritas eluditur, ve-
rùm aperta impudètia lectori illudit, quan-
do à Prophetâ simpliciter damnari typos, quos si-
bi homines fabricant ad quamlibet adorationem,
concludit. Quis enim non videt apertissimè
loqui Prophetam non simpliciter de qui-
buslibet typis, aut figuris, aut imaginibus,
nec de qualibet adoratione, sed de typis Mo-
loch & Rempham, id est, de figuris Molochi
(quod fuit idolum Ammonitarum, & stella
quæ Iupiter dicitur) & Rempham, quæ fuit
stella Lucifer dicta, vt Beda hoc loco & Ly-
ranus tradunt, & de adoratione quæ pro-
priè diuinum cultum significat? Sic enim
dicit Stephanus, Sydus Dei vestri Rempham:
id est, quem coluistis vt Deum. Est igitur
Caluini

Calvinus
non so-
phista, sed
apertè
impudēs.

Caluini incredibilis impudentia, qui propter vocabulum *typi* seu *figure* rebus nulla veneratione dignis accommodatum merito damnatum, idem vocabulum Christo & Sanctis eius accommodatum damnatione dignum concludit. Non est igitur (vt Calvinus garrit) in hoc insistendum, quod ipsis idolis honestum vocabulum Propheta concedat, quasi honestum imaginis aut *typi* vocabulum in nullo sensu cultum legitimum significare possit; sed in hoc insistendum est, quod quemadmodum honestum vocabulum *typi*, tamen si idolis hoc loco tribuatur, in alijs tamen scripturis (vt Calvinus hic agnoscit) ceremonijs legalibus ad Dei cultum pertinentibus rectissime tribuitur; sic idem vocabulum Christi & Sanctorum imaginibus vera veneratione dignis tribui potest, tamen si hic à Propheta idolo tribuatur, idque respectu eius quod vitiosè significat & figurat; ratione, inquam, obiecti vitiosi, multoque magis cultus vitiosi circa tale obiectum, non simpliciter & absolute, vt Calvinus vult.

48. *Sed non excelsus in manufactis habitat.*

HIS verbis quomodo Hæretici abutantur, vt puriorem Dei cultum in templis Deo consecratis hominum animis euellant, & quomodo illis occurrendum, contra varias Caluini corruptelas in Promptuario

ptuario nostro Catholico iam dudū ostendimus: quē idcirco hoc loco non reperimus. Vide Dominicam 9. post Pentecosten ad illa Christi verba: *Domus mea, domus orationis* Luc. 19. *vocabitur.*

51. *Dura ceruice, & incircuncisis cordibus & auribus, vos semper Spiritui Sancto resistitis, sicut & patres vestri.*

Contaminat hunc locū insigniter Cal-
 uinus, vt efficacis gratiæ necessitatem,
 quæ liberam cooperationem tollit, ex hoc
 loco euidenter refutatam stabiliat atque de-
 fendat: *Resistere* (inquit) *Spiritui dicuntur, qui*
eum in Prophetis loquentem contumaciter reijciunt.
Neque enim de arcanis reuelationibus hic agitur
quas Deus cuique intus inspirat, sed de externo mi-
nisterio: quod diligenter notandum est. Hæc ille.
 Nempe diligenter hoc notari vult, vt Ca-
 tholicam doctrinam eludat, quam Conci-
 lium Tridentinum his verbis expressit:
Tangente Deo cor hominis per Spiritus Sancti illu-
minationem, inspirationem illam homo abijcere
potest. Hæc igitur arcana reuelatio, quam
 Deus cuique inspirat, abijci ab homine po-
 test, & de ea loqui Stephanum clarius est
 quam vt probari necesse sit. Ait enim, *Spiri-*
tui Sancto resistitis. Opus autem Spiritus S.
 proprium est intus comouere, siue mediāte
 prædicatione Ecclesiastica, siue absque illa.
 Sanè in solo externo ministerio nisi Spiri-
 tus San-

Efficacis
 gratiæ in
 sensu
 Caluini
 refutatio.

sess. 6.
 cap. 5.

Spiritui
Sancto
resistere
quid im-
portat.

tus Sanctus cor tangat, Spiritus Sanctus in ipso audiente nihil operatur: vbi autem nihil operatur, ei nec resistitur nec obeditur. Quicumque igitur Spiritui Sancto resistit, non Prophetis tantum aut prædicationibus, sed operationi alicui ipsius Spiritus Sancti resistit. Deinde hæc resistentia, de qua hic Stephanus loquitur, ex cordis duritie oriebatur. *Dura, inquit, ceruice, incircumcisis cordibus & auribus.* Atqui cordis durities circa ea propriè versatur, quibus cor mouetur, tangitur, afficitur. Tales sunt inspiraciones internæ: quæ in materia salutis & cultus diuini non nisi à diuino Spiritu promanant. Qui sine vlllo motu diuino in æterno Prophetam contemnit, non resistit propriè & directè Spiritui Sancto, vtpote, qui nihil eum mouebat; sed resistit personæ quam audit, aut rationibus fortasse quas adfert, quorum neutrum Spiritus S. est. Nec hoc loco Prophetarum, sed ipsius Dei causam agit Stephanus, cui Iudæos semper resistisse affirmat. *Sicut (inquit) patres vestri.* Quorum resistentiam describens David ait: *Hodie si vocem eius audieritis, nolite obdurare corda vestra, sicut in deserto, &c.* Deinde, si resistere Spiritui Sancto est tantum resistere ministerio externo, ergo & obedire vel credere Spiritui Sancto erit tantum credere vel obedire hominibus & externæ prædicationi. Contrariorum enim eadem est ratio. Hoc autem mo-

tem modo nec qui credit ex fide credet, sed ex humana aliqua persuasione; nec qui resistit, ex perfidia & infidelitate illa positiva, quam vocant, resistet, sed vel aliquo vitio morali, veluti pertinacia quadam; vel certe sine vlllo mortali ac nouo peccato; quia non tenetur sub nouo peccato id credere, ad quod credendum praesidium gratiae non habet, sine quo credere non potest. Sicut enim nemo peccat, id est, nemo nouum peccatum committit, in eo faciendo quod vitare non potest; sic etiam nemo peccat aut nouum peccatum committit in eo omittendo quod praestare non potest. Resistit igitur Spiritui Sancto, qui eius internis motibus resistit; sicuti credit Spiritui Sancto, qui eius diuinis motibus obsequitur, suumque assensum praebet. Quis enim dubitat resistere Deo esse ab eo dissentire, sicuti obtemperare Deo est ei consentire? Verum quidem est, eos omnes qui resistunt Prophetis, resistere Deo, quatenus Dei personam Prophetæ sustinent; sed hæc est resistentia aduersus Deum non nisi materialis, & ex indirecto, vel ex cõsequenti. Nec talis resistentia, ex duritia cordis semper nascitur, sed ex multis alijs causis nasci potest: ex animi stupiditate, ex negligentia, ex fastu quodam & contemptu. Quæ autem resistentia ex duritia cordis nascitur, necessario aliquem motum internum ab extrinseco in corde factum præsupponit, qui mo-

F tus in

tus in hoc genere rerum, quas Dei Prophe-
tæ loquuntur, non nisi à Deo esse potest. Sic
resistentia Spiritui Sancto, habet pro obie-
cto ipso internos motus Spiritus Sancti.

C A P. VIII.

13. *Tunc Simon & ipse credidit, & baptizatus
fuit, & adhaerebat Philippo. Videns etiam sig-
na & maximas virtutes fieri, stupens admira-
batur.*

Fides ele-
ctorum
vnica re-
futatur.

CALVINISTARVM certissimum
axioma est, vnicam esse fidem ele-
ctorum, quæ semel habita nunquam
amittitur; reprobos autem nūquam
habere veram fidem, neque vnquam coram
Deo iustificari: & super hoc axiomate fun-
datur certitudo gratiæ & salutis quam à
singulis ex fide credendam ponunt. Cæte-
rùm hic locus hoc axioma euertit, vbi Si-
mon reprobus dicitur *credidisse, & baptizatus
fuisse, & Philippo adhaesisse*, id est, perseveranter
cum Philippo veluti discipulus cum magi-
stro vixisse, & *Apostolorum miracula admiratus
esse*: quod etiã fidei argumentũ est. Incredu-
li enim ea contemnunt & artibus magicis
impurant, non admirantur. Denique sicut
antea Simon gentem Samariæ suis magijs
obstupefecerat vt illi crederet; sic nūc veris
miraculis Philippi ita obstupefactus &
commo-

Simō ma-
gus verã
fidem ha-
buit.